రాధ పూర్తి అలంకారంతో వచ్చి సోఫాలో కూర్చుంది.

"నిన్న మీరు ప్రెజెంట్ చేసిన ఈ నెక్లెస్ ఎంతో బాగుందంటున్నారు మా వాళ్ళంతా" అందామె కృష్ణతో.

మురళీకృష్ణ ఉలిక్కిపడ్డాడు. నరసింహం ఆశ్చర్యంగా అతనివైపు చూశాడు.

"నే......నే.....ను ప్రెజెంట్ చేశానా?"

ఆమె సిగ్గుపడింది "అప్పుడే మర్చిపోయారా? నిన్న మనం మాణింగ్‌షో సినిమాకెళ్ళినప్పుడు ఇవ్వలేదూ?"

మురళీకృష్ణ మరింత ఖంగారుపడ్డాడు.

"నిన్న మనం మాణింగ్‌షో కెళ్ళామా?"

"బాగుంది! అదికూడా గుర్తులేదన్నమాట?"

అంతా వింటున్న నరసింహానికేమీ పాలుపోవటంలేదు. మురళీకృష్ణ నిన్న పొద్దున్న ఇంట్లోనే వున్నాడు.

ఇంతలో మురళీకృష్ణ ఒక్క ఉదుటున లేచి నిలబడ్డాడు.

"రాధా! ప్లీజ్! ఇలా రా" అంటూ ఆమెను పక్కగదిలోకి తీసుకెళ్ళాడు.

రెండునిమిషాల తర్వాత పాలిపోయిన మొహంతో తిరిగి వచ్చాడతను.

"ఏమిటి కృష్ణా! పిల్ల అలా అంటుంది? నువ్వు నిన్న ఇంట్లోనే వున్నావుగా?"

మురళికి ఏడుపొక్కటే తరువాయి "వాడెవడో నా కొంప ముంచుతున్నాడు మావయ్యా! చెపుతోంటే నువ్వు కొట్టిపారేస్తున్నావన్నీ. ఇప్పుడు చూడు! రాధను మాణింగ్‌షో సినిమాకు తీసుకెళ్ళాడుట. ఆ నెక్లెస్ ప్రెజెంట్ చేశాడట! ఇంకా ఘోరమయిన విషయం ఏమిటంటే....ఏమిటంటే.......?"

"ఏమిట్రా? ఏం జరిగింది చెప్పు?"

"అబ్బా! ఎలా చెప్పను, ఏ అల్లుడూ మామకిలాంటి విషయాలు చెప్పే దుస్థితికి రాకూడదు. వాడు......వాడు.....సినిమా మధ్యలో రాధ పెదాలమీద గాఢంగా ముద్దు పెట్టుకున్నాడట."

నరసింహం మొహం కోపంతో ఎరుపెక్కి పోయింది.

"అమ్మాయి వాడి చెంప పగలగొట్టాల్సింది" అన్నాడు మండిపడుతూ.

"ఆ - అలాగే ఇంతకు ముందోసారి నేనే వాడనుకుని నా చెంప పగలగొట్టింది. ఈసారి వాడే నేననుకుని ముద్దిచ్చింది. వాడో - నేనో, ఏది ఎవరో, ఎవరికేదివ్వాలో తెలుసుకోవడానికి రాధేమయినా కంప్యూటరా? మైగాడ్! ఇదంతా ఎక్కడకు దారి తీస్తుందో?" అని తల పట్టుకుని బయటకు నడిచాడతను.

నరసింహమేదో ఆలోచిస్తూ అలాగే చాలాసేపు వుండిపోయాడు.

అచ్చుగుద్దినట్లు మురళి పోలికలతోనే వుండివుండాలి.

చప్పున ఏదో ఆలోచన స్ఫురించినట్లయి నిటారుగా అయ్యాడు. మొట్టమొదటిసారి భయం వేసింది. పన్నెండేళ్ల క్రితం సంఘటన గుర్తొచ్చింది.

తను మోహన్రావ్‌ని చంపుతుండగాఅతని కొడుకు చూడటం - తను వాడిని వెంబడిస్తే -వాడు కాలువలోకి దూకటం, తను పిస్టల్ పేల్చటం, నీళ్ళు ఎర్రబడటం తాను స్వయంగా తన కళ్ళతో చూశాడే, ఆ కుర్రవాడు చచ్చిపోలేదా?

నరసింహం వడివడిగా బయటకెళ్ళాడు.

మురళీకృష్ణ కిటికీదగ్గర దిగాలుగా నిలబడి వున్నాడు.

"మురళీ" అని పిలిచాడు "హరికృష్ణ నీ తమ్ముడా?"

"అవును"

"నీలాగానే వుంటాడా?"

"మేమిద్దరం కవలలం? కేవలం రెండు గంటలు ఆలస్యంగా పుట్టటంవలన వాడు తమ్ముడయ్యాడు" అని చప్పున ఏదో స్ఫురించినట్లు "అయితే, వాడు నా తమ్ముడే నా స్థానంలోకి రావాలని ప్రయత్నిస్తున్నాడా?" అన్నాడు.

నరసింహం మాట్లాడలేదు. ఏదో తెలీని భయంతో ఇద్దరూ ఒకళ్ళ మొఖంలోకి ఒకళ్ళు చూసుకున్నారు.

"మామయ్యా! ఈ విషయమంతా పోలీసులకు రిపోర్టు చేస్తే 'ఇంపెర్సనేషన్' కింద వాడిని అరెస్ట్ చేయించవచ్చుగా?"

"వద్దు వద్దు" ఖంగారుగా అన్నాడు నరసింహం.

తనలో తనే ఓ నిర్ణయానికొచ్చినట్లు "వాడి అంతు తేలుస్తా, ఈ క్షణంనుంచే నేను రంగంలోకి దిగుతాను. నువ్వు నిశ్చింతగా వుండు" అంటూ మురళి భుజం మీద చేయి వేశాడు. "అన్నట్లు నీకు - నీకు మాత్రమే తెలిసిన గుర్తులు ఏమన్నా ఉన్నాయా? అంటే మూడో కంటికి తెలియనివి?"

"గుర్తులా-" అని ఓ క్షణం ఆలోచించి "ఆ....నడుముమీద ఒక పుట్టుమచ్చ వుంది మామయ్యా! దీని గురించి ఇంకెవరికీ తెలీదు" అంటూ దాన్ని చూపించాడు.

"గుడ్! మిగతా విషయాలు నేను చూసుకుంటాన్లే" అన్నాడు నరసింహం.

*   *   *   *

మంగళవాయిద్యాలతో పెళ్ళిపందిరంతా హడావుడిగా వుంది. మురళీకృష్ణ ప్రక్కనే పీటలమీదకు రాధను తీసుకొచ్చి కూర్చోబెట్టారు.

మంగళసూత్రధారణ సమయం దగ్గర పడిపోతున్న కొద్దీ నరసింహంలో భయం పెరిగిపోతోంది.

హఠాత్తుగా అతనికేదో అనుమానం వచ్చింది. వడివడిగా వేదికమీదకెక్కి, మురళీకృష్ణ

చెవిదగ్గరకు వంగాడు.

"ఒరేయ్! నువ్వు మురళివే కదూ?"

"అదేంటి మామయ్యా!"

"మరేం లేదులే! ఆఖరిసారి కన్‌ఫర్మ్ చేసుకుందామని."

మురళి బిత్తరపోయి చూశాడు. ఎప్పుడూ ఇంతగా బెదిరిపోని నరసింహం ఇలా అయిపోవటం విస్మయంతో గమనించాడు.

అన్యమనస్కంగానే మూడుముళ్ళూ వేశాడు.

మొత్తానికి పెళ్ళి జరిగిపోయింది. నరసింహం హాయిగా ఊపిరి పీల్చుకున్నాడు.

ఇక్కణ్ణుంచే అసలు కథ ప్రారంభమయింది.

11

శోభనం గదంతా కలియజూశాడు మురళీకృష్ణ.

సినిమాల్లో శోభనం గదిలా లేదది. పాడుబడిపోయినట్లుంది. గది మధ్యలో ఓ పాత పందిరి మంచం, ఓ పక్క టేబులూ, కుర్చీ వున్నాయ్. టేబుల్ మీద రకరకాల స్వీట్లు, హాట్లు! గోడలకు అంతకు ముందు సంవత్సరం కాలెండర్లు!

మురళీకృష్ణకు చిరాకేసుకొచ్చింది.

ఇదే సినిమాల్లో అయితే గదంతా పూలదండలతో -అగరొత్తుల మేఘాలతో - సువాసన పరిమళాలతో - మత్తెక్కిపోతూ వుంటుంది.

గది గోడలవంక చూశాడతను. అక్కడక్కడ పగుళ్ళిచ్చి భయంకరంగా కనబడుతున్నాయ్. పైన సీలింగ్ పొగచూరిపోయినట్లుంది.

మురళీకృష్ణ మరోసారి విసుక్కున్నాడు రామలింగంమీద. తన శోభనం ఈ గదిలోనే జరగాలని పట్టుబట్టాడతను. ఆ గదిలోనే తరతరాల నుంచీ శోభనాలు జరుగుతున్నాయట. ఆ గది వాళ్ళవంశాలకు అచ్చివచ్చిందట. అంచేత ఆ గదినిగాని ఆ పట్టెమంచాన్ని గాని మార్చటానికి వీల్లేదని ఖండితంగా చెప్పేశాడు.

"ఒకవేళ ఇంటిని -- పట్టెమంచాన్ని మార్చాలని నేను నిరాహార దీక్ష ప్రారంభిస్తే?" అడిగాడు మురళి.

"అలాంటి పరిస్థితే వస్తే -- అల్లుడినే మార్చిపారెయ్‌గాని, వాటిని మాత్రం మార్చవద్దని మా బావగారు పదే పదే చెప్పారు" అన్నాడు రామలింగం.

అంచేత తను మూడురాత్రులూ నిశ్శబ్దంగా ఈ సమాధిలాంటి గదిలో గడపాల్సిందే!

గది తలుపు పెద్ద ఫ్యాక్టరీ తలుపు తెరుచుకున్నట్లు వింత శబ్దాలతో తెరుచుకుంది.

రాధ లోపలికొచ్చి నిలబడగానే బయటనుండి తలుపు లాగి గొళ్ళెంపెట్టటానికి ప్రయత్నించసాగారు ఆడంగులు. కాని ఎంత ప్రయత్నించినా అది గొళ్ళెం పడటం లేదు.

అందరూ నవ్వేశారు.

చేసేదిలేక కృష్ణా రాధాకూడా కలిసి బలమంతా ఉపయోగించి తలుపుని తోసి పట్టుకున్నాక బయట గొళ్ళెం పడింది.

"మధ్యలో ఈ ఎక్సర్‌సైజులేమిటి?" చిరాకుగా అడిగాడు కృష్ణ.

"అ తలుపంతేనండీ! నలుగురయిదుగురు కలిసి నొక్కిపడితేగాని గొళ్ళెం పడదు --"

"అంటే -- ఒకవేళ మనింటికి నిప్పంటుకున్నా నలుగురయిదుగురు వచ్చేవరకూ మనం ఈ గదిలోనే ఉండాలన్న మాట!"

"ఛీ! అవేం మాటలండీ ఈ సమయంలో --" చిరుకోపంతో అందామె.

"సరే! మనం ఈ శుభ సమయాన్ని మీ ఇంటి బాగోగుల గురించి చర్చించడం ఆపి -- మన కోసం ఉపయోగిద్దాం! ఇలారా! మంచంమీద కూర్చో --"

ఆమె భుజం మీద చేయివేసి మంచం దగ్గరకు తీసుకెళ్ళాడతను.

సరిగ్గా అదే సమయంలో ---

నరసింహం రామలింగంతో పిచ్చాపాటీ మాట్లాడుతోంటే లోపల్నుంచీ అన్నపూర్ణ పిలిచింది.

"ఏమండీ! నరసింహం అన్నయ్యగారికి ఫోన్ వచ్చింది!"

నరసింహం వెళ్ళి ఫోన్ అందుకున్నాడు.

"హలో ---"

"మావయ్యా! నేను మురళిని"

నరసింహం ఉలిక్కిపడ్డాడు. తన అల్లుడి గొంతే అది ! కానీ మురళి శోభనం గదిలో వున్నాడు కదా!

"నీ వెధవ్వేషాలు నా దగ్గర కాదు-" అన్నాడు నరసింహం.

"అయ్యో! నేను నిజంగా మురళినే! నన్నెవరో తీసుకొచ్చి హుసేన్‌సాగర్ దగ్గర వదిలేశారు. ఇప్పుడే ఊళ్ళోకి పరుగెత్తుకువచ్చి నీకు ఫోన్ చేస్తున్నాను."

నరసింహానికి భయం శరీరమంతా పాకింది. గొంతు మురళిదే! ఏ మాత్రం సందేహం లేదు.

"అదేమిట్రా -- మరిక్కడ శోభనం గదిలో ...."

"కొంప మునిగింది! వాడే--- ఆ దొంగ వెధవే శోభనం గదిలో దూరి ఉంటాడు. ముందు వాడిని బయటకు లాగు మావయ్యా!"

నరసింహం ఫోన్ వదిలేయటమేమిటి? ఒక్క అంగలో పరుగెత్తి శోభనం గది తలుపులు బాదటమేమిటి కనురెప్పపాటులో జరిగిపోయింది.

"ఒరే హరీ! బయటకు రారా! నీ రక్తం కళ్ళజూస్తాను" అనరవసాగాడు.

ఆ సమయంలోనే మురళి రాధను కౌగిట్లోకి తీసుకోబోతున్నాడు.

తలుపులు విరిగేలా చప్పుడు వినిపించేసరికి ఇద్దరూ ఉలిక్కిపడి మంచం మీద నుంచీ కిందకు దూకారు.

రామలింగంతో పాటు మిగతా ఆడంగులు కూడా నరసింహం చుట్టూ మూగారు.

"ఏమిటి? ఏం జరిగింది?" ఆత్రుతగా అడిగాడు రామలింగం.

"కొంప మునిగిపోయిందయ్యా! లోపలున్నవాడు మన మురళి కాదు."

చుట్టూ వున్నవాళ్ళు అదిరిపడి అతడిని పిచ్చోడిని చూసినట్లు చూశారు.

"మన మురళి కాకపోవటమేమిటి?"

నరసింహానికెలా చెప్పాలో తెలీలేదు "కాదని నేను చెపుతున్నా కదా! ముందు మనం తలుపు తెరిస్తేగాని విషయం బయటపడదు" అంటూ మళ్ళీ తలుపు బాదసాగాడు.

ఈ హడావుడంతా లోపలనుంచి వింటున్న మురళి చప్పున తలుపులు తెరవడానికి ప్రయత్నించాడు గాని అవి తెరుచుకోవడం లేదు.

"అయ్యో! అవి అంత తేలిగ్గా తెరుచుకోవండీ!" అండి రాధ.

మురళి చేసేది లేక వెనక్కు తిరిగి వచ్చి మంచం మీద కూలబడ్డాడు.

"ఈ రోజు విశేషం, మన విషయం తెలిసి కూడా అలా బాదుతున్నారెందుకు?" చిరాగ్గా అన్నాడు.

ఈలోగా రామలింగం నరసింహానికి అడ్డం పడ్డాడు.

"అయ్యో -- ఆ తలుపు గొళ్ళెం మనమే తీయాలండీ! వాళ్ళెలా తీస్తారు? లోపల గడలేదు."

నరసింహానికి కోపం ముంచుకొచ్చింది "మరా విషయం ఇందాకట్నుంచీ చెప్పవేమయ్యా?" అంటూ గొళ్ళెం లాగబోయాడతను. కాని అది కూడా సాధ్యం కావడంలేదు.

"అయ్యో! లోపల ఏం చేస్తున్నాడో ఏమో! తలుపు కూడా రావటంలేదు"

"అబ్బే! అది అబ్బాయి డిఫెక్ట్ కాదండీ? తలుపు గొళ్ళెందే. పెద్ద సుత్తితో కొడితే గాని రాదు" వినయంగా చెప్పాడు రామలింగం.

"నీకు మతేమన్నా ఉందటయ్యా? త్వరగా తీసుకురా ఆ సామానేదో. లేకపోతే అవతల వాడు అమ్మాయి బ్రతుకు అమావాస్య చేసేస్తాడు" అని అరిచాడు.

రామలింగం పరుగుతో వెళ్లి సుత్తి తీసుకొచ్చాడు.

గొళ్ళెం తీయగానే మురళి ఆశ్చర్యంగా బయటకొచ్చాడు.

"ఏమిటి? ఏం జరిగింది?" అంటూండగానే అతని చొక్కా చటుక్కున పట్టుకున్నాడు నరసింహం.

"ఎవరు నువ్వు ?? నిజం చెప్పు...."

మురళికి మతి పోయినట్లయింది "ఏమిటి మావయ్యా నువ్వు మాట్లాడేది?" అన్నాడు విస్మయంతో.

"వెధవ్వేషాలేయకు! రాస్కెల్! మావయ్యట -- మావయ్యా! ఎవడ్రా నీకు మావయ్య! ఇంతమందిని మోసం చేసి గదిలో దూర్తావా? ఇంతకాలానికి ఇప్పుడు దొరికిపోయావ్!...."

"అయ్యో-- ఇదేమిటి మావయ్యా! నేన్నీ అల్లుడ్నే మావయ్యా...."

"మళ్ళీ ఇంకోసారి అన్నావంటే తంతాను. అమ్మాయి రాధా ఇలా రామ్మా...." రాధను పక్కకు పిలిచాడు నరసింహం.

రాధ విస్తుపోయి అతని దగ్గరకెళ్ళింది.

"అబ్బాయి చొక్కా విప్పాడా గదిలో?"

ఆమె సిగ్గుపడిపోయి "అయ్యో, నేనెలా చెప్పేది నాన్నా?" అంది చేతుల్లో కళ్ళు మూసుకుంటూ.

"అబ్బా-- నేనడిగేదది కాదమ్మా! వాడి నడుంమీద పుట్టుమచ్చేమయినా కనిపించిందేమోనని. సరే-నేనే చూస్తాన్లే!" అంటూ మురళి దగ్గరకు నడిచాడతను.

చొక్కా పట్టుకుని "ఇలా రారా-నాతో ...." అంటూ పక్కగదిలోకి ఈడ్చుకెళ్ళాడు.

"నీకేమయిపోయింది మావయ్యా! ఇంత హఠాత్తుగా ...."

"నువ్వు దొంగవెధవ్వని నాకు తెలిసిపోయింది. మావాడిని హుసేన్‌సాగర్ దగ్గర పడేసి ఇక్కడ ఈ నాటకమాడుతున్నావా-- నీ అంతు తేల్చేస్తాను."

"అయ్యో, నీకెలా చెప్పేది? నిన్ను వాడు మళ్ళీ ఫూల్ చేశాడు? నేనే మురళిని!"

ఆ మాటతో నరసింహం అచేతనుడయ్యాడు. ఆలోచిస్తే వీడే మురళిలాగా కనబడుతున్నాడు. ఆ గొంతూ, చూపూ, మాటా, అన్నీ ---

"నువ్వు.... నువ్వు నిజంగా మురళివేన్రా?"

"ముందు చొక్కా వదులు! గొంతు నొక్కుకుపోతోంది...."

నరసింహంలో మళ్ళీ అనుమానం ప్రవేశించింది.

"ఛస్తే వదలను. వదిల్తే పారిపోదామని నీ ప్లాను కదూ?"

"ఆబ్బా! నిన్నెలా నమ్మించేది! ఆ దొంగవెధవ మనలో గొడవ పెట్టేశాడు."